

Mediapoliitikko avaa silmät politiikan muutokselle

Pekka Isotalus: *Mediapoliitikko*. Gaudeamus 2017.

Pekka Isotaluksen *Mediapoliitikko* sukeltaa syvälle yhteen aikamme mielenkiintoisimmista ilmiöistä: politiikan ja poliitikkojen sekä mediaviestinnän ja erilaisten medioiden yhä kiihtyvään paritanssiin.

Mediapoliitikko on erinomainen teos niin politiikan suurkuluttajille kuin aiheesta kiinnostuneille lukijoille. Se pyrkii vastaamaan siihen, kuinka paljon media muokkaa kuvaamme poliitikoista ja politiikasta. Teos myös avaa sellaisia suuria kysymyksiä, kuten millainen viestintä sopii eri medioihin, painottuvatko median välittämässä viesteissä ihmiset asioiden kustannuksella sekä kumpi hallitsee julkisuutta enemmän – poliitiko vai toimittaja. Viimeisenä *Mediapoliitikko* heittää pallon lukijan nurkkaan – onko nykyinen aikaisempaa pinnallisempi tapa lähestyä politiikkaa äänestäjä-kuluttajan oma vika?

Mediapoliitikko pyrkii avaamaan politiikan ja median maailmojen syy–seuraus-suhteita. Kirja perustuu laajoihin kansainvälisiin tutkimuksiin politiikan ja median yhä vahvemman yhteenkietoutumisesta. Tampereen yliopiston puheviestinnän professorina sekä poliittisen viestinnän dosenttina Isotalus peilaa ilmiötä tutkijana vakuuttavasti mutta helpolukuisesti aina antiikin Kreikasta television tuomaan murrokseen ja verkkoviestinnän tuomiin uusim-

piin muutoksiin poliittisessa viestinnässä.

Isotalus onnistuu myös erinomaisesti kiteyttämään suomalaisen poliittisen viestinnän erot muihin läntisen maailman poliittisen viestinnän kulttuureihin. *Mediapoliitikko* kertoo havainnollistavasti meille kaikille tuttuun esimerkkien kautta, miksi jokin poliittinen skandaali tai tapa viestiä on meillä erityistä, mutta muualla varsin tavallinen osa politiikkaa.

Isotalus jättää toisaalta verkkoviestinnän eri palveluiden tuomien muutosten käsittelyn mielestäni hieman ohueksi. Hän perustelee hyvin, miten useita eri sosiaalisen median sovelluksia syntyy ja kuolee jatkuvasti. Suosituimmista sovelluksista olisi ollut mielenkiintoista lukea asiantuntijan ruotimana vielä syvempää analyysiä, kuinka poliitikot muokkaavat imagoaan lähestyttävänä tavallisina ihmisinä esimerkiksi Instagram-stories toiminnon kautta tai miten poliitikon brändinrakentaminen eroaa Facebookin henkilökohtaisen profiilin ja poliitiikkosivun kautta.

Mediapoliitikko-teoksen parasta antia olivat Isotaluksen esittelemät tapausanalyysit suomalaisten poliitikoiden viestintätavoista ja -tilanteista. Näitä esimerkkejä olisi voinut olla enemmänkin erityisesti sosiaalisen median avulla suuria yleisöjä keränneistä poliitikoista.

Mediapoliitikko oli kokonaisuutena miellyttävä ja helppolukuinen. Teos piirtää selkeän kuvan politiikan ja mediaviestinnän muutoksesta, historiasta ja tulevaisuuden kehityksestä. Kirjalla on epäilemättä annettavaa niin politiikassa aktiivisesti toimivalle kuin kenelle tahansa viestinnän kehityksestä ja politiikasta kiinnostuneelle kansalaiselle. Isotalus osoittaa teoksellaan olevansa kotimaisen poliittisen viestinnän tutkimuksen kiistattomia kärkinimiä.

Sosiaalinen media on varmasti nousevia tutkimusalueita eri teemaloilla, ja syytä onkin. Demokratian ehto on, että myös sen

keskeisiä välineitä, kuten puhetta ja viestintää, tutkitaan valppaasti, kriittisesti ja laaja-alaisesti.

Siinä missä poliittista puhetta kritisoitiin vielä kymmenen vuotta sitten enimmäkseen kansalaiselle vieraasta käsittämättömää jargonista, nykyisin suurempi ongelma alkavat monen mielestä olla tietoiset mustavalkoiset käännökset sekä tunteisiin vetoavat kertomukset – siis populismi, johon koko poliittinen kenttä on yhtä lailla syyppää. Odotankin suurella kiinnostuksella tänä vuonna käynnistyneen Koneen Säätiön rahoittaman *Kertomuksen vaarat* -tutkimushankkeen tuloksia: kuinka poliitikot ja poliittiset viestijät käyttävät kertomusmuotoa poliittisen viestinnän välineenä? Millaisia seurauksia tällä on poliittiselle toiminnalle?

OUTI ALANKO-KAHILUOTO

Kirjoittaja on filosofian tohtori ja helsinkiläinen kansanedustaja.